

РЕШЕНИЕ

№ 4987

гр. София, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 14.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **2829** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на юрк. В. Т., като пълномощник на МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, срещу РЕШЕНИЕ №ППН-01-1490/2019 от 23.02.2021г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД или Комисията). С оспорвания административен акт: 1) На основание чл.38, ал.3 ЗЗЛД, е обявена за основателна жалба с вх. №ППН-01-1490/02.09.2019г., подадена от Ц. П. Н. срещу министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни.; 2) На основание чл.83, §5, б. „а“ във вр. с чл.58, §2, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Регламент (ЕС) 2016/679), на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни по смисъла на чл.29, ал.1 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 1000 (хиляда) лева за нарушение на чл.5, §1, б. „а“ и б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679.; 3) На основание чл.58, §2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е издадено разпореждане на министъра на вътрешните работи да въведе изискване за първоначално и годишно обучение на всички служители, които работят с лични данни и пряко обслужват физически лица, както и служителите, които отговарят за прилагане на Закона за

движението по пътищата (ЗДвП) и съставят актове за установяване на административни нарушения (АУАН) и тези, които издават наказателни постановления (НП), в срок от една година от влизане в сила на административния акт.

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваното Решение, като постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила и в противоречие с материално-правните норми и с целта на закона. Поддържа, че преди да сезира КЗЛД, заинтересованата страна Ц. Н. е подала жалба до Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР) с искане администраторът на лични данни да установи имало ли е неправомерно изтичане на личните ѝ данни от масивите на Министерството на вътрешните работи (МВР). Сочи, че по тази жалба своевременно е била извършена проверка от Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ в резултат на което е бил установен служителят, предоставил личните данни на Н. на трето лице – участник в пътнотранспортно произшествие (ПТП). На този служител е било наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ по реда на ЗМВР. При това жалбоподателят твърди, че администраторът на лични данни е предприел организационни и технически мерки относно обработването на лични данни в поддържаните от МВР регистри с лични данни. Изтъква, че администраторът на лични данни е предприел своевременни мерки за защита на личните данни, далеч преди образуването на производството пред Комисията. Смята за неясно и немотивирано даденото в процесното Решение разпореждане до министъра на вътрешните работи да въведе изискване за първоначално и годишно обучение на служителите, които обработват лични данни и пряко обслужват физически лица, както и на служителите, които отговарят за прилагане на Закона за движението по пътищата. Претендира, че министърът на вътрешните работи не е юридическо лице или едноличен търговец и съгласно чл.83 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) не може да му бъде налагано административно наказание „имуществена санкция“. Чрез процесуалния си представител юрк. Т. моли съда да отмени Решение №ППН-01-1490/23.02.2021г. Не претендира за разноски. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Г. поддържа, че оспорваното Решение е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Не претендира за разноски.

Заинтересованата страна – Ц. П. Н., оспорва жалбата и чрез процесуалния си представител адв. В. моли съда да я остави без уважение. Претендира да ѝ бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С жалба от 02.09.2019г., регистрирана при ответника с рег. №ППН-01-1490, заинтересованата страна Ц. Н. е сезирала КЗЛД с искане да установи нарушило ли е МВР правата ѝ, регламентирани от Закона за защита на личните данни и от правото на Европейския съюз (л.84-86). В жалбата са изложени следните твърдения: На 28.08.2019г. около 16.30 часа по [улица]в района на кръстовището с [улица], Н.

управлявала лекия си автомобил в посока[жк]. Автомобилът ѝ бил засечен от друго моторно превозно средство (МПС) с държавен контролен номер СВ0382ВС и вследствие на отнето предимство е настъпило пътнотранспортно произшествие (ПТП). Водачът на другото МПС отказала каквато и да е комуникация, не слезла от автомобила си за установяване на щетите и напуснала мястото на ПТП, за което Н. уведомила органите на Пътна полиция. По-късно през деня на личния мобилен телефон на подателката на жалбата позвънила непозната жена, която започнала да разпитва дали тя е г-жа Н., собственик ли е на лек автомобил марка Ф. Т. с посочен регистрационен номер. Н. попитала от къде отсрещното лице разполага с личните ѝ данни след като самата тя не ѝ ги е предоставяла. В отговор жената ѝ казала, че вследствие на пътния инцидент са нанесени щети по колата ѝ, които претендира да ѝ бъдат обезщетени. В жалбата до КЗЛД е посочен телефонният номер от който е получено обаждането. Жалбоподателката е заявила, че се е почувствала притеснена от факта, че непознато лице е придобило нейни лични данни и ги използва с цел да злоупотреби с тях като се опитва да я изнудва да заплати ремонта на МПС. Изразила е опасения, че това е станало чрез неправомерното предоставяне на личните ѝ данни от масивите на МВР, за което е подала жалба в СДВР.

За образуваното производство Комисията е уведомила МВР с писмо изх. №ППН-01-1490/2017#3 от 29.11.2019г., като е предоставила 7-дневен срок за становище по изложените факти и обстоятелства, както и за ангажиране на доказателства по случая (л.81). Впоследствие на 04.03.2020г. е изпратено ново уведомление и покана за представяне на писмено становище по жалбата и данни за образуваните производства по жалби с вх. №, № 513000-44302/29.08.2019г. и 513000-61283/26.11.2019г. (изх. №ППН-01-1490#8, л.72).

С електронно писмо от 20.02.2020г., регистрирано при ответника с вх. №ППН-01-1490#7, Н. е представила допълнителни доказателства към преписката от проведена комуникация чрез приложението V. на 28.08.2019г. около 21.00 часа.

Не е спорно между страните и косвено се установява със събраните доказателства, че на 19.03.2020г. МВР е представило Становище по жалбата и изнесените в нея твърдения, което е било регистрирано в КЗЛД с вх. №ППН-01-1490#9. Същото не е представено по делото като част от административната преписка.

С Решение по т.5 по Протокол №33/15.07.2020г. Комисията е приела за допустима жалбата с рег. №ППН-01-1490/02.09.2019г. и я е насрочила за разглеждане в открито заседание на 30.09.2020г. Като страни в производството са конституирани подателката на жалбата Ц. Н. и министърът на вътрешните работи – ответник.

На 30.09.2020г. Комисията е провела открито заседание с участие на страните, с което производството е приключило и е постановено оспорваното Решение №ППН-01-1490/2019 от 23.02.2021г.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.38, ал.7 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и

извърши проверка на оспорвания акт, на всички основания за законосъобразност, съдът приема следното:

Решение №ППН-01-1490/23.02.2021г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Видно от приетия и неоспорен по делото Протокол №42/30.09.2020г. Комисията, в качеството си на колегиален орган, е постановила процесното Решение при наличие на необходимия кворум и мнозинство, съгласно чл.8, ал.6 и ал.7 от действащия към датата на издаване на административния акт Правилник за дейността на КЗЛД и нейната администрация (обн. ДВ, бр.60/30.07.2019г.).

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Процесното Решение е законосъобразно, в частта по т.1, с която е обявена за основателна жалба с вх. №ППН-01-1490/02.09.2019г., подадена от заинтересованата страна Ц. Н..

Определение на понятието „лични данни“, към времето на обработването им от администратора – м. август 2019г., е дадено в разпоредбата на чл.4, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 според която норма това е всяка информация свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано е лице, което може да бъде идентифицирано пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице. Обработване на лични данни по смисъла на Регламента (чл.4, §2) означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

В релевантния период условията за допустимост при обработване на личните данни са изрично и изчерпателно посочени в чл.6 от Регламент (ЕС) 2016/679. Съгласно тази разпоредба обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от условията, изрично и изчерпателно посочени в б. „а“ – „е“: 1) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; 2) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; 3) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; 4) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; 5) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални

правономощия, които са предоставени на администратора; б) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

В случая за администратора на лични данни – министър на вътрешните работи (чл.29 ЗМВР, ДВ, бр.53/2014г.), е било налице основание за обработване на личните данни на заинтересованата страна Ц. Н. чрез събиране, записване, организиране, структуриране и съхранение за целите на Автоматизираната информационна система (АИС) „Български документи за самоличност“, но не е посредством извличане и разкриване чрез предаване на трета страна (чл.4, т.10 от Регламент (ЕС) 2016/679).

Според приложимата норма на чл.25, ал.1 ЗМВР за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил (чл.25, ал.2 ЗМВР).

В случая жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че лични данни на Ц. Н. в обем: име, фамилия и телефонен номер, са били достъпни от служител на МВР и впоследствие разкрити на трето лице и следователно са били незаконосъобразно обработени по начин, който е несъвместим с целите за които са събрани и в нарушение на принципите и условията, установени в чл.5 от Регламент (ЕС) 2016/679. Без значение в случая е какви мерки са били предприети *post factum* от администратора на лични данни за разкриване на конкретния служител, достъпил неправомерно личните данни на подателката на жалбата и наложеното на последния дисциплинарно наказание. Тези обстоятелства са от значение при определяне размера на санкцията, но не променя извода за допуснато нарушение при обработване на личните данни на Н..

В т.78 от съображенията за приемане на Регламент (ЕС) 2016/679 (приложим от 25.05.2018г., чл.99) е прието, че защитата на правата и свободите на физическите лица с оглед на обработването на лични данни изисква приемане на подходящи технически и организационни мерки, за да се гарантира изпълнението на изискванията на настоящия регламент. За да може да докаже съответствието с настоящия регламент, администраторът следва да приеме вътрешни политики и да приложи мерки, които отговарят по-специално на принципите за защита на данните на етапа на проектирането и защита на данните по подразбиране. Такива мерки могат да се изразяват, *inter alia*, в свеждане до минимум на обработването на лични данни, псевдонимизиране на лични данни на възможно най-ранен етап, прозрачност по отношение на функциите и обработването на лични данни, създаване на възможност за субекта на данни да наблюдава обработването на данни, възможност за администратора да създава и подобрява елементите на сигурността. При разработването, проектирането, подбора и използването на приложения, услуги и продукти, които се основават на обработване на лични данни или обработват лични данни, за да изпълнят функцията си, производителите на продукти, услуги и приложения следва да бъдат насърчавани да вземат предвид правото на защита на лични данни при разработването и проектирането на такива продукти, услуги и приложения и като отчитат надлежно достиженията на техническия прогрес, да се

уверят, че администраторите и обработващите лични данни са в състояние да изпълняват своите задължения за защита на данните. Принципите на защита на данните на етапа на проектирането и по подразбиране следва да се вземат предвид и в контекста на процедурите за възлагане на обществени поръчки.

При направения извод за основателност на жалбата с която е била сезирана КЗЛД, законосъобразно е и наложено на министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, административно наказание „имуществена санкция“. В тази връзка неоснователно е оплакването относно вида на административното наказание. По принцип административнона-наказателната отговорност е лична и се носи за деяния, които са извършени виновно и са обявени от закона за наказуеми (чл.24, ал.1 във вр. с чл.6 ЗАНН). Министърът на вътрешните работи не е физическо лице, а е централен едноличен орган на изпълнителната власт със специална компетентност (чл.25, ал.1 от Закона за администрацията, ЗА). Министърът, като орган на изпълнителната власт и в частност като администратор на лични данни, следва да носи административно-наказателна отговорност „имуществена санкция“ по реда на чл.83, ал.1 ЗАНН. Този извод съдът обосновава и по аргумент на противното на чл.83а, ал.6 ЗАНН , която норма предвижда, че на държавата, държавните органи и органите на местното самоуправление, както и на международните организации, не се налага имуществена санкция в случаите, изрично посочени в ал.1 на същата норма. Следователно, в останалите случаи, извън тези по ал.1 и когато законът е предвидил, на държавните органи и органите на местното самоуправление, се налагат „имуществени санкции“. За разлика от министъра, като орган на изпълнителната власт, физическото лице, осъществяващо дейността на министъра в определен момент, носи съответно административнонаказателна отговорност „глоба“.

Комисията разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл.58, §2 от Регламент (ЕС) 2016/679 да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл.58, §2 от Регламент (ЕС) 2016/679, без това по б. "и", имат характера на принудителни административни мерки (ПАМ), чиято цел е да предотвратят или да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното поведение в областта на защитата на личните данни. Административното наказание "глоба" или "имуществена санкция", предвидено в б. "и" на чл.58, §2 има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. "а" – б. "з" и б. "й" или вместо тях. Изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от ПАМ, регламентирани в б. "а" – "з" и "й" или да наложи административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ или да приложи и някоя от мерките съвместно с административно наказание по б. "и". При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната.

В процесния случай, в условията на предоставената ѝ оперативна самостоятелност, КЗЛД е приела да приложи корективната мярка по чл.58, § 2, б. „и“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 – „имуществена санкция“, заедно с такава по чл.58, § 2, б. „г“.

Общите условия за налагане на административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“ са регламентирани в чл.83 от Регламент /ЕС/ 2016/679. В §2 на чл.83 е предвидено, че при вземане на решение дали да бъде наложено административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ и при определяне на техния размер, във всеки конкретен случай надлежно се разглеждат елементите, изчерпателно посочени в б., б. „а“ – „к“. В случая Комисията е изложила ясни мотиви относно това кои обстоятелства възприема като смегчаващи и кои като отегчаващи отговорността и причините за това. Съдът приема, че размерът на санкцията е съразмерен с тежестта и продължителността на нарушението и е определен в съответствие с принципите установени чл.83, §1 от Регламент /ЕС/ 2016/679.

По изложените доводи съдът приема, че Решение №ППН-01-1490/23.02.2021г. е законосъобразно и като такова не подлежи на отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на заинтересованата страна се дължат разноски. Съдът намира, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от заинтересованата страна адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на жалбоподателя. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната *го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител*, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма

индигирани копия (какъвто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и *има своето значение само за тях* като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, срещу РЕШЕНИЕ №ППН-01-1490/17 от 23.02.2021г. на Комисията за защита на личните данни.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова